

عنوان مقاله:

ارزیابی پایداری فعالیت های کشاورزی در کشور ایران: با تاکید بر ردپای اکولوژیکی و رهیافت تقاضای واقعی زمین

محل انتشار:

فصلنامه پایداری توسعه و محیط زیست، دوره 1، شماره 4 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

عادلہ اسمعیلی دستجردی پور - دانشجوی کارشناسی ارشد بخش اقتصاد کشاورزی دانشگاه شهید باهنر کرمان

حسین مهربانی بشرآبادی - دانشیار بخش اقتصاد کشاورزی دانشگاه شهید باهنر کرمان .

خلاصه مقاله:

افزایش روزافزون جمعیت، تغییر الگوی زندگی، افزایش مهاجرت به شهرها، سطح پایین تکنولوژی، محدودیت اراضی مناسب کشاورزی و استفاده نادرست از منابع پایه روند تخریب منابع را تشدید کرده است. این در حالی است که نگهداری از منابع طبیعی و محیط زیست به منظور حفظ قابلیت های تولیدی آنها از اهمیت زیادی برخوردار است. حفظ مطلوب این منابع وابسته به درک وضعیت، مسیر و میزان تغییرات فعلی منابع با استفاده از مقیاس های پایداری نظیر شاخص ردپای اکولوژیکی است. به دلیل اهمیت مباحث پایداری در بخش های مختلف اقتصادی خصوصا بخش کشاورزی که ارتباط بیش تری با کاربرد منابع طبیعی دارد، در تحقیق حاضر شاخص ردپای اکولوژیکی به عنوان شاخص معتبر برای ارزیابی وضعیت پایداری در بخش کشاورزی در کشور ایران برای دوره زمانی ۸۶-۱۳۷۶ با استفاده از رهیافت تعیین میزان واقعی تقاضای زمین محاسبه شده و نتایج به دست آمده برای ارزیابی پایداری فعالیت های این بخش در داخل و در سطح جهانی مورد ارزیابی قرار گرفته است. نتایج نشان داد فعالیت های کشاورزی در کشور ایران از نقطه نظر اقتصاد داخلی با مباحث پایداری سازگار اما در ارتباط با اقتصاد جهانی ناسازگار است. از سوی دیگر علی رغم تامین مباحث پایداری در تولیدات داخلی محصولات کشاورزی، تقاضای واقعی برای زمین خصوصا در سال های اخیر روندی فزاینده داشته است. که این امر به مفهوم تنزل وضعیت پایداری در اقتصاد داخلی می باشد. لذا پیشنهاد می شود اقداماتی در راستای پذیرش روش های پایدار تولیدی در بخش کشاورزی در داخل صورت گیرد و برای تامین پایداری در سطح جهانی نیز الگوی تجارت محصولات کشاورزی در ایران مورد بازبینی قرار گیرد.

کلمات کلیدی:

بخش کشاورزی، پایداری، تقاضای واقعی زمین، ردپای اکولوژیکی، واردات و صادرات زمین

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1405146>

